

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/32/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200037
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200037.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: Ing. B. I., bytom R. XXX, L., zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Kollárovou, so sídlom AK, Zimná 59, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie. Ľ. Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 63123/V/2011-1.1.1 zo dňa 9. novembra 2011, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 11/2012-152 zo dňa 23. júla 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 11/2012-152 zo dňa 23. júla 2013 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 63123/V/2011-1.1.1 zo dňa 09.11.2011, ktorým žalovaný podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. a v spojení s ust. § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Krajského úradu životného prostredia v Banskej Bystrici č. 2011/01039-2 zo dňa 12.09.2011, a ktorým prvostupňový správny orgán nevyhovel žiadosti o sprístupnenie informácie na základe akého právneho predpisu a oprávnenia Ing. M. e-mailom zo dňa 01.07.2011 zakázala, žiadateľovi, ako občanovi Slovenskej republiky zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej, nakoľko sa na tieto informácie nevzťahuje informačná povinnosť podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, ktoré bolo povinnej osobe doručené dňa 30.09.2011 a toto rozhodnutie potvrdil.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie v lehote osem pracovných dní, že poučenie v rozhodnutí žalovaného je v súlade s ust. § 59 ods. 4 v spojení s ust. § 47 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku, a že považuje za neopodstatnenú aj námietku ohľadom toho, že rozhodnutie vydal odbor komunikácie MŽP SR podľa čl.

14 ods. 4 Organizačného poriadku MŽP SR a čl. 9 ods. 4 písm. a/ a b/ Organizačného poriadku MŽP SR, a preto považoval aj túto žalobcovu námietku za neopodstatnenú. Krajský súd ďalej v odôvodnení poukázal na čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy SR a konštatoval, že prvostupňový správny orgán, bližšie neodôvodnil, prečo žalobcom požadovanú informáciu neposkytne podľa § 3 zákona č. 211/2000 Z. z. a túto vadu neodstránil ani žalovaný v napadnutom rozhodnutí a v novom konaní bude potrebné, aby žalovaný postupoval v naznačenom smere a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 47 Správneho poriadku.

Zároveň krajský súd priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 166,69 Euro náhrada výdavkov a 323,49 Euro trovy právneho zastúpenia.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal v zákonnej lehote (napadnutý rozsudok doručený 02.10.2013 a odvolanie podané osobne 17.10.2013) odvolanie žalovaný podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. rozsudok zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne.

Poukázal na to, že rozsudok je nesprávny lebo vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalobca žiadal informácie o zrušení výberových konaní č. kuzpbb/3VK-vn/2011 a kuzpbb/5VK-vn/2011 (ktorým bolo vyhovené rozhodnutím z 12.09.2011) a informácie o tom na základe akého právneho predpisu a oprávnenia Ing. M. e-mailom zo dňa 01.07.2011 zakázala, žiadateľovi, ako občanovi Slovenskej republiky zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej (ktorej nebolo podľa § 3 zákona č. 211/2000 Z. z. vyhovené), pričom po preskúmaní tohto rozhodnutia v napadnutej časti ho považoval za zákonné. Poľa žalovaného závery prvostupňového súdu o neodôvodnení prvostupňového rozhodnutia o tej informácii, ktorá nebola prístupná (na základe akého právneho predpisu a oprávnenia Ing. M. e-mailom zo dňa 01.07.2011 zakázala, žiadateľovi, ako občanovi Slovenskej republiky zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej) tak toto správny orgán prvého stupňa odôvodnil tým, že nie je povinný vytvárať nové informácie, či vyjadrovať názory povinnej osoby k určitej problematike, ale právo na informácie zahŕňa len právo na poskytnutie informácie a nie na ich interpretáciu, a ak žiada subsumovať ním vymedzenú situáciu pod príslušné ustanovenie právneho predpisu nežiada nič iné, ako právne posúdenie, na čo sa informačná povinnosť povinnej osoby nevzťahuje. Namietal tiež, že prvostupňový súd (ak by sme pripustili, že rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené) mal zrušiť rozhodnutie podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, teda pre nedostatok dôvodov. Žalovaný zároveň nepreukázal, ako bol ukrátený na svojich právach poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž-o-KS/132/2004. Poukázal aj na to, že krajský súd nevytýkal postup správneho orgánu podľa § 3 zákona č. 211/2000 Z. z., teda že toto ust. nemal použiť, ale že má rozhodnutie odôvodniť, čím by sa formálne zopakoval proces s rovnakým výsledkom pre žalobcu. Z e-mailovej správy je zjavné, že po skončení štátnozamestnaneckého pomeru nie je ďalej oprávnený zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej, a že si môže po dohode s prednostkou prevziať svoje osobné veci, ak nejaké veci má v kancelárii. Podľa žalovaného žalobcov scestný výklad o udelení zákazu nemá oporu v skutkovom stave, ale prieči sa aj účelu zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Poukázal na vecnú správnosť a zákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. 2011/01039-2 z 12.09.2011 a žalovaného č. 63123/V/2011-1.1.1 z 09.11.2011.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca svojim podaním, pričom uviedol, že podľa jeho názoru bolo odvolanie podané oneskorene, nakoľko rozsudok mal byť doručený dňa 01.10.2013 a lehotu na zmeškanie podania odvolania nemožno odpustiť. Zároveň poukázal na to, že žalovaný svojim odvolaním uráža žalobcu keď tvrdí že zo strany žalobcu „ide o scestný výklad o udelení zákazu nemá oporu v skutkovom stave, ale prieči sa aj účelu zákona o slobodnom prístupe k informáciám“. Podľa žalobcu uvedený zákaz bol jednoznačne určený občanovi Slovenskej republiky a to z dôvodu, že po skončení štátnozamestnaneckého pomeru sa nemohol nikde zdržiavať ako štátny zamestnanec, e-mail bol zaslaný na súkromnú adresu a ešte počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru boli vymenené zámky na dverách kancelárií, a preto si žalobca nemohol odniesť svoje osobné veci a z matematického hľadiska je množina štátnych zamestnancov iba malou podmnožinou celkovej množiny občanov SR.

Podľa žalobcu povinná osoba mala požadované informácie k dispozícii a prístupenie informácie malo mať formu buď, že Ing. M. nebola oprávnená zaslať uvedený e-mail, nakoľko jej to neumožňoval žiadny

interný všeobecne záväzný predpis alebo, že Ing. M. bola oprávnená zaslať uvedený e-mail na základe, napr. poverenia vedúceho služobného úradu, pracovnej náplne alebo konkrétneho všeobecného právneho predpisu s odkazom na tento predpis.

Žalobca ďalej poukázal, že sa stotožňuje s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽi/9/2013, že zákon č. 211/2000 Z. z. má slúžiť predovšetkým ako nástroj spoločenskej kontroly.

Žalobca bol podľa jeho názoru ukrátený na svojich právach zaručených Ústavou SR a zákonom č. 211/2000 Z. z., pričom informácia mala slúžiť na právne kroky na ochranu svojej osobnosti podľa osobitných právnych predpisov, a že informácie sa žiadajú bez preukázania právneho záujmu.

Žalobca už v žalobe poukázal na nezákonnosť postupu orgánov štátnej správy, z rozhodnutia nie je zrejmé, ktorý vo veci rozhodol a podľa Organizačného poriadku odbor komunikácie nebol oprávnený vo veci rozhodovať, a najväčšou vadou rozhodnutia je, že výrok je zmätočný, na jednej strane odvolanie žalobcu zamietla a na druhej strane ho potvrdzuje. Neobsahuje rozhodnutie ako naloží s napadnutým rozhodnutím KÚŽP čo je v rozpore s ust. § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb., a že odvolanie žalovaného je nezákonné, nedôvodné a uráža osobu žalobcu.

Žalobca žiada aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil a poukázal na zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,56 Euro.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 20. novembra 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca v žiadosti o sprístupnenie informácií z 30.08.2011 požadoval sprístupnenie informácie, na základe ktorého právneho predpisu a oprávnenia mu Ing. M. e-mailom z 01.07.2011, ako občanovi Slovenskej republiky, zakázala zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej.

Predmetným e-mailom bolo žalobcovi oznámené nasledovné: „po skončení Vášho štátnozamestnaneckého pomeru nie ste ďalej oprávnený zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej, ak máte ešte nejaké osobné veci v kancelárii po dohode s prednostkou Vám bude umožnené ich prevziať.“

Pre správne posúdenie sa odvolací súd zaoberal interpretáciou výroku Ing. M. v elektronickej pošte z 01.07.2011, pričom je potrebné poukázať na to, že interpretácia žalobcu, je nesprávna. Žalobcovi, ako napokon žiadnemu občanovi SR, nemožno bez udania dôvodu zakázať zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej, ktoré sú v úradných hodinách prístupné pre verejnosť za účelom styku s orgánom štátnej správy. Podľa odvolacieho súdu zo strany žalobcu išlo o nepochopenie jemu doručeného e-mailu, ktorým došlo k zákazu, resp. obmedzeniu, ktoré sa vzťahuje len na priestory, kam mal žalobca prístup v čase jeho štátnozamestnaneckého pomeru, a teda priestory pre verejnosť neprístupné.

Krajský súd Bratislava v rozhodnutí z 23.07.2013, sp. zn. 5S 11/2012 napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 63123/V/2011-1.1.1 z 09.11.2011 zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení citovaného rozhodnutia konštatuje, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí o neposkytnutí informácie žalobcovi sa odvolal na ust. § 3 ZoSPI, bez bližšieho odôvodnenia, prečo mu ním požadovanú informáciu nemôže poskytnúť, a taktiež žalovaný v napadnutom rozhodnutí vadu spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení prvostupňového správneho orgánu neodstránil.

S týmto konštatovaním prvostupňového súdu sa nemožno stotožniť nakoľko prvostupňový správny orgán uviedol, že pokiaľ žiadateľ vo svojej žiadosti žiada subsumovať určitú ním vymedzenú situáciu pod príslušné ustanovenie právneho predpisu, nežiada nič iné, ako o jej posúdenie (hodnotenie) na čo sa informačná povinnosť podľa zákona č. 211/200 Z. z. nevzťahuje. Podľa odvolacieho súdu v danom

pripade nežiadal žalobca poskytnutie informácie (táto mu bola známa), ale žiadal o ozrejenie postupu správneho orgánu, prečo mu oznamuje, že sa nemôže zdržiavať sa v priestoroch pracoviska v Revúcej, a ak má ešte nejaké osobné veci v kancelárii po dohode s prednostkou mu bude umožnené ich prevziať. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že zo strany správneho orgánu išlo o to, aby sa v priestoroch, ktoré nie sú určené verejnosti pre styk s verejnosťou nezdržiavali osoby, ktoré nemajú na miestach verejnosti bežne neprístupných byť prítomné.

V danom prípade je nepochybné, že sa v neverejných priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej nachádza spisová dokumentácia, ktorá obsahuje, mimo iného, aj osobné údaje o iných účastníkoch konania, a je preto prevádzkovateľa (pozri aj ustanovenia § 5 a 6 ZoOOÚ) predovšetkým chrániť spracúvané osobné údaje pred neoprávneným prístupom a sprístupnením. Neumožnenie žalobcovi zdržiavať sa v priestoroch stáleho pracoviska v Revúcej možno označiť ako jedno z bezpečnostných opatrení na ochranu spracovávaných osobných údajov prijatých zo strany úradu po skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru.

Po preštudovaní spisového materiálu je súd skôr toho názoru, že v danom prípade by sa mohlo jednáť zo strany žalobcu o zneužitie práva v oblasti práva na informácie, ktoré už vo svojej rozhodovacej činnosti neraz konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

„Zneužitím práva v oblasti práva na informácie je v zásade individuálnou situáciou, kedy v rámci správnej úvahy a v rámci úvahy súdu existuje dostatočný počet indícií, že cieľom žiadosti o informácie nie je reálny záujem získať informáciu. Je pritom potrebné odlišovať reálny záujem, ktorý súvisí s vážnosťou prejavenej vôle žiadateľa. Existenciu reálneho záujmu, ktorý súvisí s vážnosťou prejavenej vôle žiadateľa, je nevyhnutné odlišovať od formalizovaného právneho záujmu na poskytnutí informácie, ktorý žiadateľ nemusí preukazovať (podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií <E.> informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje). To, že sa informácie poskytujú bez preukázania právneho dôvodu alebo záujmu ešte neznamená, že je daná vážnosť vôle žiadateľa informácie získať.“ (sp. zn. 3SŽi/4/2014).

Ako odvolací súd uviedol vyššie odvolanie žalobcu bolo podané včas a zákonnej 15 dňovej lehote, nakoľko rozsudok bol doručený žalovanému dňa 02.10.2013 a odvolanie bolo podané osobne na krajskom súde dňa 17.10.2013, t.j. posledný deň lehoty.

Pokiaľ ide o namietaný nedostatok poučenia tak aj odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom konštatuje, že poučenie bolo v súlade s ust. § 47 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb.

Podľa § 47 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní „poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno podanie odvolať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom“.

Rozsah zákonnej povinnosti je zákonom limitovaný iba na údaj, či rozhodnutie správneho orgánu je, alebo nie je preskúmateľné súdom. Iné náležitosti sa nevyžadujú jednak preto, že tieto sú upravené v Občianskom súdnom poriadku, a jednak preto, že pri preskúmaní právoplatných rozhodnutí správnych orgánov žalobca musí byť zásadne zastúpený advokátom, pokiaľ on sám alebo jeho zamestnanec nemajú právnické vzdelanie.

Pokiaľ ide o namietanú zmatečnosť výroku rozhodnutia žalovaného je potrebné uviesť, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. odvolací orgán odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Toto je zrejme aj zo samotného výroku rozhodnutia žalované, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Žalobca v odvolaní podanom voči rozhodnutiu KUŽP z dňa 12.09.2011 namietal nedodržanie zákonnej lehoty ôsmich pracovných dní na vybavenie jeho žiadosti. V odvolaní uvádza, že lehota na sprístupnenie informácií uplynula KUŽP dňa 09.09.2011, pričom KUŽP vybavil jeho žiadosť dňa 12.09.2011, teda tri dni po uplynutí zákonnej lehoty.

Zo spisu je zrejme, že žalobca na základe konštatovania žalovaného v rozhodnutí zo dňa 09.11.2011, č. 63123/V/2011-1.1.1 ako aj na základe konštatovania Krajského súdu v Bratislave v rozhodnutí zo dňa 23.07.2013, č. k. 5S 11/2012-152 podal dňa 30.08.2011 elektronicky žiadosť o sprístupnenie informácií v zmysle ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pričom ju zaslal na e-mailovú adresu Ing. M. - M. namiesto niektoej z oficiálnych e-mailových adries KUŽP v Banskej Bystrici určených na podávanie žiadostí o sprístupňovanie informácií. Ing. M. v zmysle Smernice KUŽP č. 6/2005 zo dňa 28.12.2005 o slobodnom prístupe k informáciám na KUŽP dňa 31.08.2011 po písomnom vyhotovení

žiadosť odovzdala v zákonnej lehote povinnej osobe oprávnenej na sprístupňovanie informácií KUŽP - Mgr. M. J.. Podľa § 14 ods. 4 ZoSPI sa žiadosť považuje za podanú dňom, keď bola oznámená povinnej osobe príslušnej vo veci konať. Podľa Organizačného poriadku KUŽP je gestorom a povinnou osobou oprávnenou konať v zmysle ZoSPI Kancelária prednostu KUŽP, ktorej bola žiadosť doručená dňa 31.08.2011. Za deň podania žiadosti sa teda považuje deň zaslania písomného vyhotovenia žiadosti Mgr. J.. Krajský súd v Bratislave však z predloženého spisu nezistil postúpenie žiadosti Kancelárii prednostu KUŽP dňa 31.08.2011, napriek tomu však konštatoval, že aj v prípade, ak by bola žiadosť doručená KUŽP dňa 30.08.2011, osem pracovných dní na vybavenie žiadosti by uplynulo až dňa 12.09.2011 a nie 09.09.2011, nakoľko v termíne od 30.08.2011 do 12.09.2011 bol jeden deň pracovného voľna, a to 01.09.2011, a preto je názor odvolacieho súdu rovnaký ako názor krajského súdu.

Pokiaľ ide o žalobcom namietané nedodržanie 30-dňovej lehoty na predloženie odvolania podľa § 57 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v zmysle ktorého „ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania“.

Odvolací súd zhodne s krajským súdom zistil, že prvostupňový správny orgán, teda KUŽP obdržal odvolanie voči ním vydanému rozhodnutiu dňa 30.09.2011. KUŽP podaním predložil odvolanie žalobcu odvolaciemu orgánu - teda žalovanému dňa 28.10.2011. Odvolaciemu orgánu bolo odvolanie doručené dňa 03.11.2011.

Na základe uvedeného bolo, teda odvolanie odvolaciemu orgánu predložené v zákonnej lehote v zmysle § 57 ods. 2 zákona o správnom konaní, nakoľko v rámci 30-dňovej lehoty má správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, v prípade, ak o ňom nerozhodne, povinnosť predložiť napadnuté rozhodnutie spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu. Ide o lehotu procesnoprávnú, to znamená, že stačí, ak v tejto lehote prvostupňový orgán predloží podané odvolanie odvolaciemu orgánu. Zároveň ide o lehotu poriadkovú, to znamená, že s jej prípadným nedodržaním správny poriadok nespája priame právne následky. Na druhej strane, ak by prvostupňový správny orgán uvedenú lehotu absolútne nerešpektoval, prichádzali by do úvahy právne prostriedky ochrany voči nečinnosti zo strany prvostupňového správneho orgánu.

V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia zákona o správnom konaní bolo povinnosťou KUŽP aj upovedomenie účastníka konania, teda žalobcu o predložení odvolania žalovanému. Zo spisu však nie je zrejmé, či k upovedomeniu zo strany KUŽP prišlo alebo nie. V prípade, ak by si KUŽP túto povinnosť nesplnil, išlo by síce z jeho strany o procesné pochybenie, ktoré by však nepredstavovalo takú vadu v konaní správneho orgánu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a v dôsledku, ktorej by mohlo prísť k jeho zrušeniu (§ 250j ods. 2 písm. e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

V žalobe o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 09.11.2011 žalobca uviedol, že o odvolaní voči rozhodnutiu KUŽP rozhodol Odbor komunikácie žalovaného, teda jedna z organizačných zložiek žalovaného a nie minister životného prostredia Slovenskej republiky. Zároveň namietal aj skutočnosť, že na rozhodnutí bola uvedená malá okrúhla pečiatka žalovaného a pri pečiatke bolo uvedené - riaditeľka Odboru komunikácie Mgr. K. I..

Čo sa týka funkčnej príslušnosti, a teda otázky, kto mal oprávnenie rozhodovať o odvolaní podanom voči rozhodnutiu KUŽP, treba vychádzať z Organizačného poriadku žalovaného - vydaného ministrom životného prostredia SR - ktorý upravuje organizačné členenie ministerstva, rozsah pôsobnosti ministerstva, úlohy a vzájomné vzťahy jednotlivých organizačných zložiek ministerstva, rozsah oprávnení a zodpovedností vedúcich zamestnancov ministerstva.

V súlade s posúdením podľa čl. 14 ods. 3 písm. h/ Organizačného poriadku MŽP SR je Odbor komunikácie gestorom zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Odbor komunikácie je jedným z troch odborov, z ktorých pozostáva Kancelária ministra ŽP, ktorá je v priamej riadiacej pôsobnosti ministra.

Podľa čl. 9 ods. 4 písm. a/, b/ Organizačného poriadku MŽP SR riaditeľ odboru v rozsahu svojej pôsobnosti zabezpečuje „výkon štátnej správy podľa osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov, vrátane preskúmavania rozhodnutí odborov starostlivosti o životné prostredie okresných úradov v sídle kraja, inšpekcie a správy vodohospodársky významných tokov a na podpisovanie rozhodnutí vydaných v správnom konaní podľa osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov“.

Vychádzajúc z Organizačného poriadku žalovaného, oprávnený na rozhodnutie o odvolaní podanom voči rozhodnutiu KUŽP bol Odbor komunikácie žalovaného a námietka žalobcu je v tomto bode neopodstatnená.

S poukazom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného sú vecne správne, názor v nich vyslovený zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami, najmä ust. § 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. Žalovaný správny orgán sa logicky a vecne správne vysporiadal s námietkami žalobcu a najvyšší súd nezistil také vady konania, na ktoré by podľa § 250i ods. 3 OSP musel prihliadnuť.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu a vecne správne.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru odlišnému od záverov správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu došlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor nepovažoval odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za vecne správny.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného vyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ako vecne nesprávny podľa § 220 OSP zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.